

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Náhrada nákladů řízení a insolvenční řízení

Střet legitimního očekávání nabytí majetkové hodnoty jedním účastníkem soudního řízení spočívající ve fakticky očekávaném inkasu soudem přiznané náhrady nákladů nalézacího řízení a trpké insolvenční reality na straně účastníka druhého může stěžejí skončit jinak než finančním zklamáním (papírově) úspěšného účastníka, ale mnohdy i jeho advokáta, který mu procesní vítězství pracně vybojoval a který má na vymožení pohledávky majetkový zájem[1]. Bezesporu častěji se věřitelé ocitají v obdobné situaci při marném vymáhání svých vykonatelných pohledávek v exekučním řízení vedeném vůči (prozatím) „neinsolvenčním“ dlužníkům. Při splnění zákonných podmínek tzv. úpadku pak dlužník zpravidla čelí kvalifikovaným postupům procesních subjektů dle insolvenčního zákona[2], jimž musí exekuční vymáhání s ohledem na preferenci poměrného uspokojení věřitelů ustoupit[3].

Avšak záměrem níže uvedeného výkladu je stručný popis vybraných právních situací při konfrontaci optimistického očekávání (přisudkových) věřitelů a pochmurné insolvenční reality, resp. jejich právních možností při vymáhání přiznané náhrady nákladů soudního řízení vůči (přisudkovému) dlužníku poté, co bylo s tímto dlužníkem zahájeno insolvenční řízení.

Obecné výklady k nákladům řízení ve vztahu k insolvenčnímu správci

Insolvenční zákon (dále také jen „**IZ**“ nebo „**Zákon**“) záležitost náhrady nákladů řízení specificky normuje zejména v ust. § 202 odst. 1, jímž částečně zvýhodňuje procesní postavení insolvenčního správce v tzv. incidenčních sporech[4] (jen) *o pravost, výši nebo pořadí přihlášených pohledávek* vůči protistraně tím, že v těchto sporech nelze být procesně úspěšně protistraně přiznat právo na náhradu řízení proti správci[5]. Tato procesní výhoda však **neplatí** v ostatních *incidenčních sporech* dle ust. § 159 IZ ani v *jiných soudních sporech*, jichž je správce účastníkem. Pravidelně se bude jednat o ty spory, v nichž se správce snaží vymoci neuhrazené pohledávky insolvenčního dlužníka stíženého konkurzem ve prospěch majetkové podstaty[6]. Absence procesní *ochrany* správce jako žalující strany (resp. majetkové podstaty) před povinností hradit úspěšné protistraně na konci řízení judikované náklady řízení je vyvážena výhodnější úvodní pozicí správce tím, že je osvobozen od placení soudního poplatku[7], což bude mnohdy rozhodující podmínkou pro jeho kvalifikované rozhodnutí (v mezích ust. § 294 IZ) pohledávky vůbec vymáhat.

Parametry rozhodování o náhradě nákladů incidenčního sporu Zákon výslovně přenechává občanskému soudnímu řádu, nestanoví-li Zákon jinak.[8]

Náhrada nákladů nalézacího řízení a její uplatnění v insolvenčním řízení

Výchozím předpokladem pro další uplatnění nároku na náhradu nákladů řízení je **určení okamžiku vzniku** tohoto nároku - pohledávky vůči procesně neúspěšné procesní protistraně. Právníkou obcí přijímaný závěr o tom, že *nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu*[9], nám dává jasnou odpověď. Jinak řečeno, bez právní moci rozhodnutí soudu, jímž soud jednomu z účastníků přiznal náhradu nákladů právního zastoupení před soudem (tzv. přisudek), neexistuje pohledávka.

Disponuje-li věřitel **nejpozději do rozhodnutí o úpadku** (k tomu viz dále) a v některých případech

do konce přihlašovací (propadné) lhůty[10] k podávání přihlášek (stanovené insolvenčním soudem v mezích ust. § 136 IZ[11]) pravomocným soudním rozhodnutím[12] o přisudku, které jako pohledávku v této lhůtě uplatní přihláškou do řízení, jedná se o **řádný postup** věřitele. **Nevznikne-li** však tato pohledávka ani do konce této lhůty, nelze ji ani ve smyslu ust. § 173 odst. 1 IZ uplatnit přihláškou pohledávky v insolvenčním řízení za dlužníkem.

Nepravomocný přisudek jako podmíněná pohledávka

Nejvyšší soud se svým aktuálním rozhodnutím ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. **29 ICdo 62/2014**, vypořádal i s **pokusem o výkladový průlom u podmíněně přihlášené pohledávky** (dle ust. § 173 odst. 3 IZ) na případu věřitele, který si do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka u insolvenčního soudu přihlásil **podmíněnou pohledávku** z titulu **náhrady nákladů řízení vázanou na (odkládací) podmínku** (budoucího) úspěšného pravomocného ukončení nalézacího řízení vedeného před soudem 1. stupně. **Na nastolenou otázku, zda lze pohledávku z titulu práva na náhradu nákladů nalézacího řízení přihlásit do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka jako příslušenství pohledávky uplatněné v nalézacím řízení před právní mocí rozhodnutí, jímž soud věřiteli přiznal náhradu nákladů řízení, nebo dokonce před vydáním takového rozhodnutí, odpověděl** Nejvyšší soud[13] záporně[14]. Soud tím jasně deklaroval, že nárok na přisudek, který bez právní moci neexistuje, byť byl (nepravomocně) účastníkovi nalézacího řízení přisouzen, nemůže být do insolvenčního řízení přihlášen ani jako podmíněná pohledávka s odkládací podmínkou vázanou na hypotetickou možnost, že soudní rozhodnutí o přiznání přisudku účastníkovi soudního sporu nabyde právní moci v budoucnu po uplynutí propadné přihlašovací lhůty dle § 136 IZ.

Nad rámec uvedeného Nejvyšší soud k otázce dobrodiní v oddlužení dle ust. § 414 IZ dodal, že *na příslušenství pohledávky, která je nebo měla být přihlášena do insolvenčního řízení, se vztahuje osvobození podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona bez zřetele k tomu, že jde o příslušenství tvořené nárokem na náhradu nákladů řízení vedeného o pohledávce za trvání oddlužení u nalézacího soudu, přiznaným věřiteli v době, kdy jej již nelze přihlásit do insolvenčního řízení.*

Nepravomocný přisudek a rozhodnutí soudu o úpadku (přisudkového) dlužníka

S novelizací Zákona od 1. 1. 2014 došlo k předsunutí účinků insolvenčního řízení dopadajících na jiná řízení a spojených původně až s prohlášením konkurzu (§ 263 až 267 IZ). Dle ust. § 140a IZ **se rozhodnutím o úpadku přerušují (1) soudní a (2) rozhodčí řízení (aa) o pohledávkách** a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo **(ab)** na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, anebo **(b) o pohledávkách**, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170 IZ).

Výše uvedené **přerušování nedopadá na veškerá** probíhající **soudní a rozhodčí řízení**, ani na **jiná řízení**, jak výslovně uvádí Zákon v ust. § 140d odst. 1 IZ. Řízení, jež se týkají majetkové podstaty (věcných práv k majetku v podstatě, jež se nepřihlašují) a všech pohledávek, které mají být uspokojeny z majetkové podstaty bez uplatnění přihláškou, se přerušují až případným prohlášením konkurzu[15] (k tomu viz dále). Po dobu přerušování se nekonají jednání a neběží stanovené lhůty. Pokud by věřitel a dlužník byli účastníky takového nalézacího řízení, jež by spadalo pod tuto kategorii ze zákona přerušovaných řízení, a pokud by obecný soud v tomto nalézacím řízení vydal (a doručil) rozhodnutí ukládající dlužníku povinnost k náhradě nákladů řízení protistraně – (přisudkovému) věřiteli, avšak **před právní mocí** tohoto rozhodnutí by insolvenční soud **rozhodl o úpadku** (přisudkového) dlužníka, po dobu přerušování nalézacího řízení by rozhodnutí obecného soudu nemohlo nabýt právní moci[16]. V kontextu výše uvedeného **je tudíž vyloučeno, aby tento neexistující nárok na přisudek byl řádně uplatněn přihláškou pohledávky v insolvenčním řízení za dlužníkem.**

Na druhou stranu Zákon výslovně uvádí v ust. § 140d odst. 2 **demonstrativní** výčet řízení, která rozhodnutím o úpadku **přerušena nejsou**. V těchto nepřerušovaných řízeních je možné, že z nich až **po uplynutí** lhůty k uplatnění nároku do insolvenčního řízení přihláškou (a nejde o „zapodstatové“ pohledávky dle § 168 a § 169 IZ) vzejdou pravomocné pohledávky procesně úspěšných věřitelů z titulu přiznané náhrady nákladů řízení vůči insolvenčnímu dlužníku.

Jako **praktický příklad** lze uvést situaci, kdy se insolvenční dlužník (v **oddlužení** ve formě splátkového kalendáře) jako žalobce v nalézacím řízení neúspěšně domáhá peněžitého plnění vůči třetí osobě a obecný soud mu pravomocně uloží povinnost k úhradě náhrady nákladů řízení žalovanému. Zde se pak nabízí otázka, jak může žalovaný – (přísudkový) věřitel – vůči insolvenčnímu (a přísudkovému) dlužníku tuto „novou“ pohledávku, **vzniklou až v průběhu insolvenčního řízení**, uplatnit.

V takovém případě lze mít za to, že se jedná o pohledávku, jejíž uspokojení je prostřednictvím insolvenčního řízení vyloučeno, ač tento typ pohledávek není výslovně zmíněn ve výčtu v obsaženém ust. § 170 IZ[17]. Pro tento typ nově vzniklých pohledávek, jež nelze uspokojit v rámci insolvenčního řízení, obecně **neplatí zákaz nařízení** nebo **zahájení** výkonu rozhodnutí či exekuce ani **zákaz** jejich **provedení**, jak plyne z ust. § 109 odst. 1 písm. c) IZ (jako účinek zahájení insolvenčního řízení) a z ust. § 140e IZ (jako účinek rozhodnutí o úpadku).[18] **Byť tedy lze tyto nové pohledávky exekučně vymáhat**, kruciólní otázkou bude, **jaký majetek** dlužníka **lze** k uspokojení pohledávky exekučně **postihnout**. Budu-li vycházet z výše uvedeného případu, další postup v něm předestírá ust. § 409 odst. 2 IZ, který v zásadě vychází z toho, že **dlužník má** od právní moci rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře **dispoziční oprávnění** k majetku, náležejícímu do majetkové podstaty v době schválení oddlužení, včetně toho majetku, s nímž dlužník nemohl dosud nakládat v důsledku účinků nařízení nebo zahájení výkonu rozhodnutí nebo exekuce. *Majetek, který dlužník získá poté, co nastanou účinky schválení oddlužení, z té části příjmů, která nepodléhá oddlužení, nenáleží do majetkové podstaty. Výkon rozhodnutí nebo exekuci, která by postihovala takový majetek, lze za trvání oddlužení nařídit nebo zahájit a provést jen pro pohledávky, které nemají být uspokojeny při oddlužení a současně které vzniknou poté, co nastanou účinky schválení oddlužení.*

U dlužníka v oddlužení nelze zpravidla po schválení oddlužení očekávat nabytí takových majetkových aktiv, u nichž by pro vymožení pohledávky mělo valný ekonomický smysl zahajovat exekuci. Věřitele rovněž nepotěší, že **z rozsahu** potencionálně **postížitelného majetku** k vymožení přisouzeného přísudku **jsou vyloučeny** hodnoty získané dědictvím, darem a jiné mimořádné příjmy, které je dlužník povinen použít k mimořádným splátkám *nad rámec* splátkového kalendáře.[19] Věřiteli s exekučním titulem v ruce[20] tedy prakticky nezbyvá než čekat na skončení insolvenčního řízení, na jehož konci insolvenčního dlužníka k jeho návrhu osvobodí insolvenční soud od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v neuspokojeném rozsahu (viz § 414 odst. 1 IZ), aby tak dlužník mohl začít s „čistým stolem“. Jelikož se toto osvobození nevztahuje na pohledávku věřitele z titulu „dodatečně“ vydaného pravomocného rozhodnutí o náhradě nákladů řízení[21], nic věřiteli nebrání zahájit vůči bývalému insolvenčnímu (a stále aktuálnímu přísudkovému) dlužníku příslušné právní kroky.

Nepravomocný přísudek a konkurz na majetek (přísudkového) dlužníka

Pokud by nebyla určitá řízení přerušena již dle ust. § 140a IZ, tak **prohlášením konkurzu** na majetek dlužníka **se** dle ust. § 263 IZ, tj. ze zákona, **přerušují** soudní a rozhodčí **řízení**, která se týkají majetkové podstaty nebo která mají být uspokojeny z majetkové podstaty, jejichž účastníkem je dlužník[22]. Po dobu přerušování se nekonají jednání a neběží stanovené lhůty. Pokud by tak soud v (dle ust. § 140a IZ nepřerušeném) nalézacím řízení vydal (a doručil) rozhodnutí ukládající dlužníku povinnost k náhradě nákladů řízení protistraně – (přísudkovému) věřiteli, ale **před právní mocí** tohoto rozhodnutí by byl v insolvenčním řízení **prohlášen konkurz** na majetek (přísudkového)

dlužníka, po dobu přerušeni nalézacího řízení by rozhodnutí nalézacího soudu nemohlo nabýt právní moci[23]. I v tomto případě je **vyloučeno, aby tento neexistující nárok na přisudek byl řádně uplatněn přihláškou pohledávky v insolvenčním řízení za dlužníkem.**

Vzhledem k nemožnosti věřitele přihlásit neexistující pohledávku z titulu *přisudku* a následnému přerušeni probíhajícího nalézacího řízení, v němž se po insolvenčním dlužníku domáhá (vedle svých meritorních nároků, které obvykle přihláškou pohledávky - na rozdíl od neexistujícího přisudku - uplatnit může) právě přiznání nároku na náhradu nákladů řízení, je tak věřitel ve snaze získat pravomocný *přisudek* nucen vyčkat na pravomocné zrušení konkurzu[24], po jehož skončení sice lze v přerušeni nalézacím řízení pokračovat, nicméně s ohledem na „po-konkurzní“ realitu zpravidla není z čeho (majetku) brát. Je-li věřitel žalobcem, potom lze ve shodě s jinými názory[25] jen doporučit vzít žalobu **včas** zpět, a alespoň tak docílit zastavení (dosud nepřerušeni) nalézacího řízení a **vráceni** alespoň části **soudního poplatku**[26], má-li to však vzhledem k jeho výši nějaký ekonomický smysl.

Je tedy zřejmé, že „rychlost“ nalézacího řízení je mnohdy zásadním elementem rozhodujícím o alespoň minimálním insolvenčním uspokojení (u konkurzu jen v řádu jednotek %[27]) nezajištěného věřitele vůči dlužníku, když milníkem připouštějícím přihlásit rozhodnutí o přisudku jako pohledávku do insolvenčního řízení je právní moc rozhodnutí.

Přisudkové vyhlídky v insolvenci aneb volání po změně

Z hlediska předvídatelnosti práva není nijak potěšující, že komentované rozhodnutí Nejvyššího soudu, jež se zabývá otázkou přihlašování podmíněných nároků na náhradu nákladů řízení do insolvenčního řízení, bylo vydáno až po cca sedmi letech od účinnosti Zákona. V reakci na komentované rozhodnutí se objevuje nijak překvapivé volání po legislativních změnách umožňujících přihlásit soudem nepravomocně přiznaný nárok na náhradu nákladů řízení alespoň jako podmíněnou pohledávku.[28] Pro elementární pořádek by bezesporu neškodilo osud nepravomocných nároků na náhradu nákladů řízení výslovně Zákonem upravit.

V tomto směru by malým světlem na konci insolvenčního tunelu mohlo být např. oprávnění věřitele - žalobce přihlásit do insolvenčního řízení pohledávku ve výši (uhrazeného) **soudního poplatku**, který byl v nalézacím řízení vedeném proti insolvenčnímu dlužníku *nepravomocně* věřiteli obecným soudem přiznán (jakožto část náhrady nákladů řízení) a který nelze dle výše uvedeného judikatorního výkladu přihlásit ani jako podmíněnou pohledávku s odkládací podmínkou. Domnívám se, že tato možnost „zachránit“ alespoň část nepravomocného nároku na náhradu nákladů řízení by nešla proti smyslu základních zásad insolvenčního řízení uvedených v ustanovení § 5 Zákona.

Jiná cesta k záchraně zaplaceného soudního poplatku by snad mohla vést přes novelizaci zejména § 10 zákona o soudních poplatcích, jež by v nalézacím řízení umožnila vráceni **celého** soudního poplatku věřiteli - žalobci, jenž do insolvenčního řízení přihlásil žalovanou pohledávku (a byla by zjištěna) vůči dlužníku, a poté vzal žalobu v nalézacím řízení zpět.

Závěry

Výše uvedené poznatky lze shrnout následovně:

- 1. Nárok na náhradu nákladů nalézacího řízení vznikne, až soudní rozhodnutí o jejím přiznání nabude právní moci.
- 2. Nenabude-li soudní rozhodnutí o přiznání náhrady nákladů nalézacího řízení právní moci ani do konce přihlašovací lhůty (§ 136 IZ), nelze takový nárok přihlásit do insolvenčního řízení, a to ani jako pohledávku vázanou na splnění odkládací podmínky dle ust. § 173 odst. 3 IZ.

- 3. Pohledávku, která vznikla až v průběhu insolvenčního řízení a již nelze uspokojit v rámci insolvenčního řízení, lze exekučně vymáhat.

Nelze se ubránit dojmu, že vybojovaný, resp. soudem přiznaný přísudek nabývá v důsledku své nejen insolvenční (ne)vymahatelnosti spíše kontur *Pyrrhova vítězství* klienta, zvláště u déletrvajících sporů s přísudky v řádech statisíců korun. Leč, je to rizikový fakt, s nímž je (vedle jiných) *nutné* počítat při omílaném, avšak stále nezbytném důrazu na prevenci a opatrnosti při uskutečňování právních jednání. Pokud by tento příspěvek umožnil lepší připravenost „přísudkových“ věřitelů na tuto nepříznivou eventualitu, splnil by svůj účel.

JUDr. Jan Hrnčář,
advokát

[HÁJEK ZRZAVECKÝ advokátní kancelář, s.r.o.](#)

Revoluční 3
110 00 Praha 1

Tel.: +420 227 629 700

Fax: +420 221 803 384

e-mail: info@hajekzrzavecky.cz

[1] Typicky tehdy, je-li jediná odměna advokáta vázána nejen na pravomocné přiznání tzv. přísudkové odměny, ale i na její faktickou úhradu protistranou.

[2] Zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), v účinném znění.

[3] V závislosti na stádiu insolvenčního řízení buď nelze exekuci vykonat, nebo ani zahájit, příp. nařídit. K tomu srov. ust. § 109 odst. 1 písm. c) a ust. § 140e insolvenčního zákona.

[4] Legální definici incidenčních sporů nabízí ust. § 2 písm. d) Zákona: „Spory vyvolané insolvenčním řízením, o kterých tak stanoví tento zákon, projednávané v rámci insolvenčního řízení.“ Jejich výčet je uveden v ust. § 159 odst. 1 IZ.

[5] Tím není vyloučena tzv. separace nákladů k tíži správce dle ust. § 202 odst. 2 IZ (obdoba § 147 OSŘ), když „náklady řízení, které vznikly zaviněním insolvenčního správce nebo náhodou, která se mu přihodila, nese on sám a ostatním účastníkům je povinen je nahradit.“ K tomu podrobněji např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 2. 2012, č. j. 3 VSPH 39/2012-18.

[6] Procesní legitimace správce se zde opírá o ust. § 246 IZ: „Prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění

povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou.“ Zákonný pokyn (povinnost) tak činit mu ukládá ust. § 294 odst. 1 IZ (byť relativizovaný druhým odstavcem): „Insolvenční správce je povinen uplatnit a vymáhat ve prospěch majetkové podstaty dlužníkovy pohledávky.“

[7] Viz ust. § 11 odst. 2 písm. n) zák. č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích, v účinném znění.

[8] Viz ust. § 163 IZ ve spojení s ust. 142 občanského soudního řádu a násl.

[9] Viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, uveřejněné pod číslem 52/1998 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, bod XXXVII. stanoviska, a dále Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, str. 676.

[10] Jde o lhůtu procesní, k jejímu zachování postačí, je-li přihláška odevzdána držiteli poštovní licence.

[11] Konec propadné lhůty k podání přihlášek bude stanoven insolvenčním soudem v rozhodnutí o úpadku v mezích 30 dnů až 2 měsíců. Srov. ust. § 136 odst. 2 písm. d) a odst. 3 IZ. Prominutí zmeškání této lhůty není podle § 83 IZ přípustné.

[12] Platební rozkaz, rozsudek, usnesení.

[13] Resp. jeho tříčlenný senát složený z předsedy JUDr. Zdeňka Krčmáře a soudců JUDr. Petra Gemmela a Mgr. Milana Poláška.

[14] Soud konkrétně uvedl: „Před právní mocí rozhodnutí, kterým soud přizná účastníku občanského soudního řízení nárok na náhradu nákladů řízení (před okamžikem vzniku nároku na náhradu nákladů řízení), nelze takový nárok přihlásit do insolvenčního řízení ani jako pohledávku vázanou na splnění odkládací podmínky.“

[15] Viz Hásová, J. a kol. Insolvenční zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 452 a násl.

[16] Viz ust. § 140a odst. 4 věta druhá za středníkem Zákona.

[17] Pohledávky neuspokojované v insolvenčním řízení.

[18] Viz Maršíková, J.: „Nové dluhy“ dlužníka v insolvenčním řízení, Konkurzní noviny č. 7/2014.

[19] Srov. ust. § 412 odst. 1 písm. b) IZ.

[20] A s vědomím, že se mu právo přiznané rozhodnutím soudu promlčí až za deset let (srov. § 640 občanského zákoníku).

[21] Srov. ust. § 414 odst. 2 IZ.

[22] Byť Zákon v ust. § 264 a § 265 upravuje četné výjimky směřující k pokračování v přerušovaných řízeních a v ust. § 266 IZ další řízení, která se prohlášením konkurzu nepřerušují.

[23] Viz ust. § 263 odst. 4 věta druhá za středníkem Zákona.

[24] Viz ust. § 308 IZ a násl.

[25] K tomu podrobně např. Majchrák, M.: Náhrada nákladů soudního řízení přerušového konkursem v kontextu interpretace a aplikace práva v praxi, Právní rozhledy č. 21/2013, str. 736 a násl.

[26] Jsou-li splněny podmínky dle ust. § 10 zákona o soudních poplatcích.

[27] Blíže k tomu např. Žižlavský, M.: Odměna advokáta a úpadek klienta, Bulletin advokacie č. 6/2015, s. 20, a tam citované zdroje.

[28] Viz Hradil, A., Urbanec, D.: Přihláška nároku na náhradu nákladů řízení do insolvenčního řízení, EPRAVO.CZ 23. 7. 2015, dostupné na [www](http://www.epravo.cz), k dispozici >>> [zde](#).

© EPRAVO.CZ – Sbírká zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Přičitatelnost jednání třetích osob dlužníkovi pro účely posouzení neúčinnosti: ano nebo ne?](#)

- [Srážka za prodej v insolvenční při ocenění majetkové podstaty](#)
- [Smlouvy o vzájemném plnění v insolvenční – judikaturní závěry](#)
- [Odpovědnost členů statutárního orgánu za nepodání insolvenčního návrhu včas](#)
- [Úmyslně zkracující právní jednání mezi dlužníkem a osobou blízkou](#)
- [Nejvyšší soud ČR: Úhrada úroků ze zápůjčky jako zvýhodňující jednání? Klíčový výklad k § 241 odst. 5 písm. b\) insolvenčního zákona](#)
- [K postavení zajištěného věřitele v insolvenčním řízení](#)
- [K \(ne\)způsobilosti notářského zápisu jako exekučního titulu pro nařízení exekuce prodejem zástavy](#)
- [Promlčení pracovněprávních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou](#)
- [Preventivní restrukturalizace](#)
- [Odpovědnost státu za nesprávný úřední postup exekutora: Je stát skutečně „posledním dlužníkem“?](#)